

két ÁLOM

Ma éjjel ágyamhoz
ült a halálom
s megkérdezte,
hogymégy rágyújthat-e.

Sajgó háttal
fordultam felé, de
arcát nem láttam,
csak piros szemét,

s parázs-derengésben
remegő hosszú ujját –
hangjáról ítélve
nőnemű lény.

„Vetkőzz le – motyogtam –,
bújj ide hozzám,
szép lesz ha csonttá
benned fagyok.”

Nagyot szippantott
cigaretta-jából,
s idétlennek nevezte
kakaskodásomat.

LÁTOGATÁS ÉJJEL

Bécs, 1997. június 27.

Még most se késő,
hogymégy szerepet váltsak,
s élvezni próbáljam
az új helyzetet.

Nem érdemes már
megváltoznom, mondtam,
erre figyelmeztet
ez a vizit is.

Három pirosuló pont
mozgott a sötétben
jobbra-balra, aztán
azt felelte, hogy

a végső harapás sem
rosszabb a kenyérből,
ha megőrzöm végig
étvágyamat.

A belémhasító
boldogságot
titkolni akartam
látogatóm előtt.

Kértem, kíméljen meg
vigasztól, s jégcsap-
ujjaival nyomja
szét a szívemet.

Füstfelhőt lehelt rám,
s rángatózni kezdtem
mint áramütéstől
nyirkos békacomb.

Ne nagyképűsködjek,
mondtam, mert e pályán
a győztes-vesztes séma
nem működtethető.

S mert tudja, hogy én ezt
egykönnyen meg nem értem,
elcigarettaztat
nálam máskor is.

„Jaj de jó” – hörögtem,
ő meg kacarászott.
Fekete szellővel
telt meg a tudóm.

Kitárult egy ablak.
Felgyulladt a villany.
Manzárd-műteremben
fekszem Bécs fölött.

Látogatóm eltűnt,
kézfemenem kis seb,
mintha ott egy csikket
nyomtak volna el.

VARANGYKALAND

Miközben berlini barátnőmmel csevegtem
budapesti szobámból, észrevettem

egy varangyosbékát a szőnyegen –
hideg undorral szemezett velem.

Saját szavamba vágva, izgatottan
elújságoltam, milyen új lakóm van.

Felszökdelt a negyedik emeletre?
A zárt ajtón át hogy lopakodott be?

Hát minden megeshet? Becsöppenhet akár
egy cápa is? Egy kósza jaguár?

„Még most is – mondtam – kucorogva néz.”
Berlinből áradt édes nevetés.

Megindultam – a kagyló bal kezemben –
a szőnyegen tanyázó béka ellen.

Felécsaptam – elugrott – s én tovább
űztem, beszökdécseltük a szobát,

egyszercsak megvan! A kezemben tartom,
és halványzöld fossal telt meg a markom.

Elejtettem a békát, ordibáltam,
s felébredtem stockholmi szállodaszobámban

émelyegve, s bosszúsán is, mivel
a barátnőmtől nem búcsúztam el.

Ezért ismét elaludtam: kezemben
a kagyló, hogy a csevelyt újra kezdjem,

hallóztam hangosan, de hasztalan –
a varangy meg aludt az asztalon.

Seprővel személtlapátra kotortam,
s a kitért ablak felé lódítottam,

de röptében félrepöndörödött,
és placcs! – a fehér falnak ütközött,

és másodszor is placcs! – a szőnyegen.
Törkomban dobogni kezdett a genny.

Most már akár ki is hajíthatom.
Ott zöldell váladéka a falon.

Stockholm, 1997. szeptember 14.